

TW-Nytt

Conservare - Illuminare - Inspirare

Høstnummer 1994

**LISTE OVER EMBEDSMENN
I PERIODEN 1993 - 1995:**

Storrepresentant

Bjørn Schau

Eks. Overmestere:

Erik A. Evjen, Kåre Granli, Arne Oddevald,
Erik Sanne, Kjell Weum Eriksen, Arnfin Evjen,
Bjørn Schau, Jan Erik Johansen, Oddvar L. Follestad,
Svein Solberg, Bjørn Grødtien

Valgte embedsmenn 1993 - 1995:

Overmester	Svein Terje Hermansen
Undermester	Knut Borgen
Sekretær	Trond Westad
Kasserer	Knut Ivar Grønli
Skattmester	Ivar Schmidt

Utnevnte embedsmenn 1993 - 1995:

Ceremonimester	Ragnar Nybro
Kapellan	Fridtjov Huseby
Inspektør	Steinar Ganre
Indre vakt	Karl-Erik Bastiansen
Ytre vakt	Leif Bjerke
Arkivar	Leif Deberitz
Musikkansvarlige:	Tore Lundberg
	Eivind Rolfsen
OM Høyre ass.	Oddbjørn Rød
OM Venstre ass.	Erling Bull
UM Høyre ass.	Jan Robert Eriksen
UM Venstre ass.	Svein Andersen
CM Høyre ass.	Jan Furseth
CM Venstre ass.	Egil Nord
Fører	Per R. Johansen
Varafører	Ole-Fredr. Dedekam Juell

ET JUBILEUM GIR ETTERTANKE.....

- Av Egil Nord -

Under all enkelhet fremsettes det utsagn at " Logen gir oppmuntring og styrke". Dette gjelder på så mange områder, både etisk og medmenneskelig.

Men denne gangen tenker jeg mere på det jordnære. Jeg sitter rett og slett og lar meg imponere sterkt over våre eldre brødre. Matrikkelen vår viser at i vår Loge har vi **åtte** 80-års jubilarer i år. I godstolen her hjemme forsøker jeg å se alle 80-åringene fremfor meg. Men jeg ser de ikke. Riktignok ser jeg en 60-åring her, og en 70-åring der,- men 80-åringene.....?

En av våre 80-åringer hadde nettopp samlet de fleste av våre brødre til en uforglemmelig sammenkomst. Det var et meget velorganisert og varmt selskap. Gleden var stor, og hyllestene mange. Likevel kunne jeg ikke unngå å falle inn i en beundringsverdig tankerekke midt mellom rekene og roastbeaf 'en. "...Hvordan klarer disse eldre menneskene å fremstå under en slik vitalitet og livsglede...? ...Hva er det som gjør det...?" Kunne det være at de har blitt forskånet fra den stressfylte EDB-verdenen? Er det at de kjørte snekker i 5 knops fart i stedet for passbåter i 40 knopp?

Jeg pleier ofte å si at det som endret verdenen var kun 3 ting;- nemlig jet-motorene, TV-apparatet og den elektroniske prosessoren. Nei,- jeg finner ikke svaret her heller! Men midt under kaffeserveringen kom det fremfor meg et begrep som ble stående bom fast: **Livskvalitet**. Deretter blandet begrepet livskvalitet seg med kakestykkene, og ble bit for bit tygget ned, smakt på, og til slutt gled det ned med kaffen.

Men disse menneskene har jo også hatt sitt å kjempe med, selv om de ikke ble revet med av elektronenes usmakelige hastighet. Ja klart, sa jeg til meg selv, de har også hatt sitt, men her ser vi mennesker som både under vanskelige og gode perioder har klart å sette forandringer i lyset av menneskelig livskvalitet, selv når meningen med livet har syntes totalt fjernet fra denne jord. Her tenker jeg på den nevnte jubilaranten som under rå umenneskelighet fikk beskjed om sin egen brutale død, slik vi hørte fra talen.

"Menneskelige kvaliteter i det man gjør,- menneskelige kvaliteter til å forberede sine eldre år."

Og blant det sistnevnte er deltagelse i Logen en livskvalitet. Det er en livskvalitet for alle, og særlig for de eldste som antagelig har fått bedre tid enn vi andre som løper etter elektronene hele dagen. Når tidens tann tærer på menneskekroppen og på menneskesinnet, tror jeg det er oppmuntring og kraft i tilstedeværelsen i Logen. Livskvaliteten, oppvaktetheten og gleden får inspirasjon. Logens mening og lære, samt samholdet i ytre saler holder friskheten oppe,- og med åpent sinn stopper aldringsprosessen på 60-70-års stadiet, slik vi ser på våre 80-åringer i Logen. Jeg gleder meg til å bli 80 år i Logen!

ILDSJELENE PÅ STOVNER

- Av Egil Nord -

Det finnes en verden som antagelig få av våre brødre kjenner til. En verden der det absurde danner normalen. En verden der man sier ; " Kan vi samle ungdommene i kveld så skjer det hvertfall ingen innbrudd så lenge de er her." Bare en slik uttalelse vekker forundring, skaper fortvilelse, og ender til slutt opp i oppvåkning og spørsmålsstilling. Og noen går enda lengre, - de *gjør* noe med det. Jeg sikter her til Ungdomskafeen på Stovner, "Grender'n".

Noen av oss brødre var på båttur i sommer med medlemmene av Ungdomskafeen på Stovner, en båttur arrangert av Sosialnemden ledet av brødrene Schau og Schmidt. Dette kommer jeg tilbake til, men først må jeg virkelig få lov til å uttrykke årsaken til at jeg antagelig satt med vidåpne øyne under hele båtturen og observert en verden jeg aldri har sett, og bare uanfektet har hørt om.

På tross av at min gamle ærverdige mor alltid har vært en ivrig leser av de norske ukebladene der "Mitt liv"- historier glatt florerer, har det aldri falt i min interesse å lese om ukebladenes skjebnehistorier. Ei heller vekker VG den store interesse, da jeg der kun finner siste natts skuddramaer, eller annen eiendighet der politiet har vært tvunget til å gripe inn. Både heldigvis, og kanskje også dessverre, har jeg nok hatt et apatisk syn mot disse elementene i vårt samfunn. *Heldigvis* fordi jeg aldri har hatt føling med denne delen av verden. - men *dessverre* fordi jeg aldri heller har hatt kunnskap om disse forhold, og derfor aldri stillet opp for å kunne tilby min assistanse.

Men denne båtturen fikk slått øynene opp på meg. Ikke på grunn av hva jeg så, - for det var slett ikke ille, - men du verden hva jeg fikk høre når jeg snakket med ildsjelene Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden. Alle ungdommene rundt oss virket som normal sund ungdom med friske takter og full aktivitet. Ingen skulle kunne tro at noen av disse ungdommene hadde tunge historier bak seg. Det ble fremført uttalelser der man sa at mange av disse ungdommene engang ikke kjenner det "normale liv". Dette var sterke uttalelser, og for en såpass ubevandret person som meg i disse miljøene, ble både øyne og ører vidåpne, og spørsmålene sto i kø, - hårdt berørt av alle beskrivelsene fra Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden som strømmet ut uten den minste omskrivning, og i en slik form som klart tilkjennega at de visste meget godt hva de snakket om.

Vi snakker her om en gruppe mennesker som kjenner Martha Hilstan, politiet og Barnevernet bedre enn de kjenner sin mor. Begreper som far og øvrig familie kom sjelden til uttrykk. For de fleste av de kjenner ikke, og har kanskje aldri hilst på sin far. Den biologiske far er gjerne en flyktig person uten navn, tilfeldig truffet en lørdagskveld under den ene eller annen ruspåvirkning.

Samtalen ga et meget klart bilde av at problemene hadde sitt utspring i den manglende foreldresituasjonen. Både Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden uttalte at det var egentlig ikke ungdommen selv som skulle ta hovedskylden for deres situasjon, - men foreldrene. Det var lett å forstå at for-

eldrene selv var belastede. Det ble nevnt tilfeller hvor moren kastet ungdommen ut på gaten på kvelden for ikke å ha forstyrrelser under sitt nattlige mannfolkbesøk.

Det ufattelige i en slik historie for mennesker flest er den grenseløse egoismen som fører til handlinger der mennesker blir dyrifisert. Og enda verre, - hvordan er det mulig å behandle sitt eget barn på en slik måte? Man ønsker rett og slett ikke å tro det. Det fortvilede er jo at en slik hendelse ikke står alene i en mor-barn-situasjon. Den folder seg glatt inn i en rekke ansvarsløse forhold med rusmisbruk, vold og mangel på dekning av primære behov. Primære behov både materielt og ikke minst medmenneskelig. Hvordan vil det føles for et barn, en ungdom, å møte sin mor på morgenen, - etter en utkastelse på natten, - halvt døddrukken i sengen med en fremmed mann, hvor kjøleskapet er kjemisk rensset for mat og kun inneholder en boks med øl? Jeg sier som Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden; - Skyld ikke på ungdommen!

Selv om tilfellene var forskjelligartede, og slett ikke alle lik eksemplet ovenfor, kommer man likevel i sjokktilstand når Torgeir Vestgarden uttrykte at; "Jeg tror ikke mange av foreldrene vet at barna deres er her på båttur sammen med oss i kveld. De har ingen interesse av hvor de er!". Det synes jo ganske klart at samfunnet, og ungdommene selv i første rekke, nærmest står overfor en håpløs oppgave. Barn, og senere ungdom som fullstendig blir overlatt til seg selv, uten retningslinjer og holdepunkter, kan umulig finne veien fremover. Dertil er eksistensformen for innfløkt. Man går da den enkleste veien, og resultatet blir "kiosken på hjørnet". Når de materielle behovene melder seg, er det bare en måte å få tak i tingene på, - nemlig stjeling. Enda verre er det når stjeling og hærverk blir en fritidsbeskjeftigelse i mangel på normal kreativitet og aktivitet. Bare for at noe skal skje, går man like godt hen å gjør et innbrudd!

Alle mennesker, barn som voksne, har behov for medmenneskelighet og støtte. Vi trenger faste holdepunkter, og andre mennesker å spørre, og å snakke med. Og dette særlig når vi har problemer. Enkelt sagt, - vi trenger et hjem å komme hjem til, og å være i. Det er nettopp disse behovene Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden forsøker å kompensere for. For ca. 10 år siden tok Martha Hilstan initiativ til å skape en klubb for gateungdommen. Hun ville ta dem til seg i stedet for å la de drive på gaten. Siden kom hun i kontakt med politiet på Stovner, og Torgeir Vestgarden har vært drivkraften fra deres side. Det er imponerende hva disse to personene forteller. Martha Hilstan sier at hun ønsker å gi ungdommene det de ikke får hjemme. Ungdommen har behov for noen å snakke med. "Og så er jeg jo så forferdelig glad i disse ungdommene", fortsetter hun.

Torgeir Vestgarden sier at ungdommene mangler grenser. De har ingen bakgrunn eller retningslinjer for riktig valg. Det var tydelig at disse to personene hadde lyktes i deres bestrebelser i å imøtekomme ungdommenes behov. Det var følbart hvordan ungdommene viste respekt og egentlig hengivenhet til både Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden, men på sin egen måte under ungdommelig bråhet.

Klubben holder de åpen mellom kl. 14 og kl. 20, og kaller den en ungdomskafe under navnet "Grender'n". Dit kommer ungdommene for å finne sitt "hjem". Ungdomskafeen samarbeider meget nært med politiet på Stovner, og de har jo åpent hele døgnet! Torgeir Vestgarden fortalte at ungdommene kan komme inn på stasjonen midt på natten kun for å drikke en Cola, eller egentlig for å ha noen å prate med. Enn videre, - ungdommene har fått et slikt forhold til politiet at: "Når de har gjort noe galt, et innbrudd eller lignende, så kommer de ofte til politiet og sier ifra. De har forstått at det er bedre å komme til politiet og gjøre opp for seg, og å løse problemene sammen. Det er ikke nødvendigvis identisk med at de blir tatt". Torgeir Vestgarden sier videre at en slik holdning er mye mere konstruktiv på sikt. Det at politiet viser at de har en hei politistasjon til rådighet, - mennesker som kan snakke med ungdommene og gi de råd, - gjør at politiet "får mye igjen for lite". Det blir et forebyggende arbeide fremfor å rydde opp i allerede utførte kriminelle handlinger.

Men Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden har gått mye lengre enn som så. Martha Hilstan sier at hun har åpen telefon hele døgnet. Det inntreffer at ungdommene ringer til henne midt på natten, og som hun sier, - problemene varierer fra den ene ytterlighet til den andre. Fra det at en av jentene har problemer med sitt kjærlighetsliv, kanskje en uønsket graviditet som krever støtte og forståelse, til at andre ringer og sier at vennen har blitt for sterkt beruset til at han kan klare seg selv. Da sier Martha Hilstan; "Bring ham hjem til meg slik at han kan sove ut rusen på sofaen min".

Torgeir Vestgarden har tilgang til en gård på sitt hjemsted i Telemark. Dit bringer han ungdommene titt og ofte. Da får de føle hva ekte arbeid innebærer. Da må de stå opp om morgenen og bruke kreftene sine kombinert med trivelige aktiviteter. De får plutselig en mening med hva de gjør. Meget betegnende på deres vellykkede omsorg er historien som Torgeir Vestgarden fortalte da ungdommene en kveld ikke ønsket å gå i seng. Da fikk de beskjed om at hvis det ikke ble tyst på natten ville alle aktivitetene neste dag bli avlyst, og de fikk gå rundt på gården å drive for seg selv. Og kanskje neste gang fikk de sogar ikke lov til å være med på turen! Etter denne reprimanden var problemet med nattlige utskielser løst. Dette viser igjen at får ungdommen grenser, klare beskjeder og gjerne kombinert med medmenneskelighet, så føler de respekt og takknemlighet.

Det var nesten utrolig å tytte til disse "idsjelenes" engasjement mens vi seilte utover fjorden, der ungdommene var sterkt opptatt med fiskekonkurransen igangsatt av brødrene Schau og Schmidt. Med lite penger fra det offentlige og på privat basis, viser både Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden, - i god "Loge-ånd", - et engasjement med drivkrefter og tålmodighet som savner sidestykke. De har begge påtatt seg oppgaven som egentlig ligger til foreldrene å løse i første omgang, og om enn ikke, så til samfunnet. Men det spiller liten rolle for Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden. De tar av seg selv, av sin fritid og sin ideologi for å hjelpe de ungdommene der foreldrene, eller kanskje rettere sagt "foreldrene" ikke har interesse for.

" *Han* vet kanskje ikke at det ble barn av det, - *hun* tapte konkurransen med rusmidler. Barna kom i veien. "

Takk for at dere finnes, Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden!

Etterord....

Som det fremkommer av artikkelen om "Ildsjelene på Stovner", drives arbeidet av Martha Hilstan og Torgeir Vestgarden under stor idealisme og med meget liten støtte fra det offentlige. På grunn av for lite midler blir de delvis hindret i sitt arbeide med ungdommene på Stovner. Bl.a. har de nå vært tvunget til å stenge Ungdomskafeen to dager i uken da midlene ikke strekker til. Dette er trist da disse ungdommene mangler det meste. Først og fremst medmenneskelighet og normal oppfostring, men de mangler også det mest nødvendige for å kunne delta på aktivitetene som tilbys. Martha Hilstan har derfor henvendt seg til Logen's brødrene med forespørsel om det skulle kunne finnes utstyr som beskrevet nedenunder:

Telt - Ryggsekker- Underlag- Skistøvler- Ski- Joggedresser- Overtrekksdresser- Gensere/Boblejakker- Varmedresser

De er i stor mangel av dette utstyret. Mange av oss har sikkert noe av det hun ber om hjemme, enten på loftet eller i kjelleren, som vi ikke bruker lenger. Kanskje går det på sofaugen. La oss forsøke å følge opp noe av den enorme innsatsen disse to menneskene yter ved aktivt å lete frem det de søker. Det dreier seg om hele 100 ungdommer, så ikke la oss stole på at det kommer nok sikkert inn fra noen av de andre brødrene, så nettopp *jeg* trenger ikke å tenke på det. Vennligst ta kontakt med Ivar Schmidt, Sosialnevndens formann, under følgende adresse og telefonnummer:

Kapellan 160 - 6 0493 Oslo Tlf. kontor 22 6843 83, privat 22 15 72 38

Takk for velvilligheten og god medmenneskelighet!

En apologi for status quo?

Man behøver ikke å være "gammel" og erfaren Logebror for å erkjenne at intet lenger er som det engang var. Forandring, omstilling, fornyelse og tilpasning til tidens krav - vi gjenkjenner straks prestisjetunge klisjeer både fra politikk og næringsliv, og selvfølgelig forstår man at det stilles krav til nytenkning og kreativitet i en verden som preges av en rivende utvikling på så mange områder.

Det er derfor heller ikke å undres over at noe av den generelle reformiver også gjenspeiler seg i vår Orden. Antagelig er det nødvendig med bedre tilpasning til dagens virkelighet på enkelte områder, også i vårt "konservative" broderskap.

Spørsmålet som opptar mange embedsmenn og brødre i vår Orden for tiden, er knyttet til hvilke forandringer som virkelig er nødvendige for at vi skal sikre fortsatt

vekst og rekruttering innenfor Odd Fellow-bevegelsen. Det nylig avholdte Storlogemøte har ikke gjort denne problemstillingen mindre aktuell. De til dels omfattende endringer i ritualene som har blitt foretatt de senere årene, er blitt livlig diskutert, og det er tydeligvis motstridende oppfatninger om hvorvidt slike forandringer er ønskelige eller påkrevet. Selvfølgelig må det understrekes at det ligger de aller beste intensjoner og et reelt ønske om å gjøre Logearbeidet lettere bak dette reformarbeidet. Når det allikevel reiser seg kritiske røster mot alt det nye, bunner i at våre ritualer formidler høye sannheter som angår menneskene til alle tider. Følgelig er ritualets innhold tidløst, og dette bør gjenspeiles i en uforanderlig form. Mange embedsmenn har også erfart at skepsisen mot omlegging av ritualene er sterkest blant de yngre Logebrødrene. Paradoksalt nok finnes reformiveren blant nestorene i vår organisasjon, mens de "menige" og yngste Logebrødrene ofte representerer et konservativt korrektiv. Dette er imidlertid ikke så selvmotsigende som det kan høres ut.

Eldre ledere er naturlig nok engstelige for for å "stivne" i vante mønstre og oppfatninger, mens den enkelte Logebror søker en kontrast til hverdagens kav og mas i Ordenens høytidelige ritualer og vår tidløse form. For mange av våre yngre brødre representerer Logen et meget viktig og uforanderlig holddepunkt i en hektisk og usikker tilværelse.

Så blir vel konklusjonen at alt bør bli ved det gamle, og at enhver forandring bør møtes med skepsis? Så enkelt er det faktisk ikke. Vår Orden møter mange utfordringer som krever nytenkning og forandring. En viktig oppgave for Ordenens ledelse i fremtiden bør være å analysere fordelingen og omfanget av de mange oppgaver som pålegges Logens embedsmenn. Det mangler selvfølgelig ikke iver og vilje til å gjøre en innsats for vår Orden blant våre aktive brødre, men som allerede beskrevet, har brødre i "sin beste alder" ofte en meget krevende og travelt hverdag å forholde seg til. Eksempelvis pålegges både Ceremonimester, Skattmester, Sekretær og Undermester stort ansvar og mange plikter utover deltagelsen på selve Logemøtet. Slik må det nødvendigvis også være, men Storlogen bør i årene som kommer se på mulighetene for å forenkle og omfordele visse funksjoner og oppgaver. Dersom man ikke er oppmerksom på denne problemstillingen, risikerer man at de best kvalifiserte og mest ressurssterke av brødrene i fremtiden vi takke nei til å påta seg lederverv i Logen. Det er en utvikling som neppe vil tjene Ordenens styrkelse og ekspansjon.

Med broderlig hilsen i V. K. og S.

Svein Terje Hermansen

Overmester

PS.

*En liten oppfordring til brødrene: **BLI FADDER!!** Vår Loge har for tiden kun 2 søkere! Du kan bidra til fortsatt vekst for Logen ved å anbefale din ven-
n/kollega!*

*****

**MEDLEMSNYTT ETTER UTGIVELSEN AV
MEDLEMSFORTEGNELSEN 1994:**

I vårt forrige nummer av TW-Nytt, hadde vi gleden av å ønske velkommen 3 nye brødre, som kom til i løpet av vårterminen.

Vi ønsker velkommen til 2 nye brødre i høstterminen:

Broberg, Thomas

Direktør

f. 1945-07-11

inn 1994-09-20

Akersbakken 39

0172 Oslo

Tlf. priv.: 22 60 78 11

Tlf. kontor: 22 33 79 30

Soelberg, Arvid

Systemkonsulent

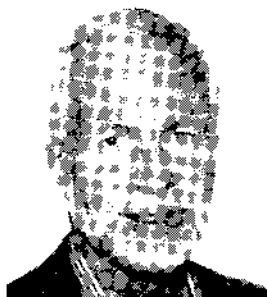
f. 1938-01-22

inn 1994-09-20

Åssiden terrasse 28 A

1160 Oslo

Tlf.: 22 29 29 48

Annet nytt om brødrene:

Borgen, Knut, nytt tlf nr. kontor: 22 86 24 00

Hystad, Inge, nytt tlf nr. privat: 38 39 34 52

Ny adr.: Brynelia 15
4560 Vanse

Larsen, Jørn Rød, tlf kontor: 22 98 15 00

Rognstad, Georg E, tlf privat: 67 97 27 65

Ny adr: Nordjordet 45
1475 Finstadjordet

Rolfsen, Eivind, tlf. privat: 63 84 42 27

Ny adr.: Karisvei 144
2013 Skjetten

Schmidt, Ivar T, tlf. kontor: 22 68 43 83

Aas, Erik Kolsrud, tlf. kontor: 67 56 58 80

Sekretær

Logemøte 13. september 1994

Til tross for et meget godt fremmøte i Logen i forrige termin (våren 94), var det embedskollegiets ønske å satse videre på å få med brødre som ikke er så ofte å se på losjeaftenerne. På denne bakgrunn ba kollegiet Logens nemnd for styrkelse og ekspansjon om et innlegg på vårt åpningsmøte nå i høstterminen. Nemndens formann, Eks OM Kåre Granli holdt et gripende innlegg, som skapte en spesiell stemning i Logesalen.

Høstterminens første møte bærer bud om at embedskollegiet ønsker å arbeide bevisst på vår Loges styrkelse - stort fremmøte til innholdsrike Logekvelder.

Det er tidligere pekt på at engstelse for å være utendørs på mørke kvelder med pent antrekk når alder og sviktende førlighet gjør seg gjeldende, utvilsomt er en årsak til at en Logebror blir sittende hjemme på en Logekveld. La oss håpe at det ad hoc-utvalg som er nedsatt, kan bidra til å redusere problemet for disse brødre, ved engasjerte brødres assistanse.

Jeg vil også minne om at Logen i en viss utstrekning kan yte litt økonomisk støtte til transport hvis økonomi er årsaken til fravær fra Logemøtet. Brødre bes kontakte nemnden hvis de får kjennskap til et slikt problem.

Men det er ikke bare respektabel alder som er årsak til fravær. Vi opplever at også unge og spreke brødre kan bli borte fra våre møter. Ut fra egen erfaring, tror jeg at årsaken kan stikke dypere og være mer følelsespreget enn de rent praktiske problemer forbundet med å møte.

Mine opplevelser knytter seg til at jeg for vel 30 år siden flyttet fra Porsgrunn og Loge 17 Dag hit til Oslo. I Loge Dag hadde jeg hatt embeder, vært engasjert i Ordenens utbredelse i Agder, og som Eks OM i min beste alder hadde jeg i hvert fall ikke tenkt å bli en passiv Odd Fellow i store, ukjente Oslo. Men jeg var nær ved å bli det!

I den første tiden etter flyttingen følte jeg mitt nye yrke stort og krevende, barn i tidlig skolealder krevde sitt på ny skole, og ektefellen var alene hjemme i dager og uker, mens jeg reiste til Finnmark og Kontinentet. Jeg famlet med å velge loge og møtte en sjelden gang i en og annen loge. Jeg følte meg mer og mer uverdigg som Logebror fordi jeg var så passiv, og følte meg flau når jeg møtte en Logebror.

De få Odd Fellow-brødre jeg kjente i Oslo, var Storlogens embedsmenn fra deres installasjonsbesøk i Porsgrunn. En av dem var U de Paolis (italiensk herkomst). Han fungerte ved installasjoner som mektig Stor Marsjall og jeg tenkte at hvis han finner meg verdigg som Logebror, så vil vel også brødre av den Loge jeg velger gjøre det. Jeg oppsøkte U de Paolis og han bare smilte vennlig over mine bekymringer. Slikt hadde han hørt før!

Han anbefalte Loge nr. 22 Thomas Wildey, hvor jeg selvsagt ble meget vel mottatt da jeg kom med min søknad. Men den onde sirkel var vanskelig å bryte. Overfor Logebrødre skyldte jeg på travelt yrke, men visste for meg selv at årsaken til passiviteten var min dårlige samvittighet. Hva slags Logevirksomhet ville det bli hvis alle brødre i Thomas Wildey, i likhet med meg, bare møtte én gang i terminen?

Blant de brødre som hjalp meg ut av den onde sirkel, har jeg lyst til å nevne vår avdøde bror Eks DDSS Arne Gjerberg. Selv om jeg hadde vært fraværende et halvt år, tok han meg i mot med et vennlig smil og på en naturlig måte som om han hadde sett meg på alle de 12 - 14 mellomliggende møtene. Jeg følte meg akseptert!

Jeg har plaget dere, mine brødre, med denne betroelse, fordi jeg tror at også andre Logebrødre kan bli fraværende fra våre møter fordi de føler at de etter en eller annen hendelse i livssituasjonen ikke lenger holder mål innen vår Orden. Jeg mener at vi bør ha dette i tankene når vi nå fremover skal forsøke å bringe passive medlemmer tilbake til Logen.

Det er i Odd Fellows ånd å hjelpe eventuelle brødre til å fri seg fra slike meningsløse tanker om seg selv!

Til slutt en appell fra Nemndens ukjente poet:

PÅ DENNE LOGEKVELD
KOMMER VI MED VÅR APPELL
HUSK VÅRE BRØDRE VI SJELDEN SER!
DERSOM DU TAR EN TELEFON ELLER FLER'
TIL HAM SOM I NABOLAGET BOR,
TIL EN KJENT ELLER UKJENT, BROR ER BROR.
AVTAL Å MØTES, SLÅ FØLGE PÅ BUSS ELLER TRIKK.
KANSKJE DETTE VIL BLI VÅRT TRIUMF-STIKK,
FOR Å FÅ HAM TILBAKE I VÅR SFÆRE,
FOR Å GJENOPPFRIKKE THOMAS WILDEYS LÆRE.
DENNE APPELL FRA LOGENS NEMND FOR STYRKELSE.
RESULTATET ER AVHENGIG AV DU N YTELSE!